

To See and Be Seen

R. Mois Navon

Beit HaKenneset HaSefaradi BeRimon – Re’eh 5780

Parshat Re’eh and Mevarchim Hodesh Elul. Let’s see if we can learn something from the coincidence of these events.

The parsha starts with “seeing”:

דברים פרשת ראה פרק יא פסוק כו - כז
(כו) רֵאָה אֲנֹכִי נֹתֵן לְפָנֶיכֶם הַיּוֹם בְּרָכָה וּקְלָלָה ...:

And it ends with “seeing”:

דברים פרשת ראה פרק טז פסוק טז - יז
(טז) שְׁלוֹשׁ פְּעָמִים בְּשָׁנָה יֵרָאֶה כָּל זְכוּרָד אֶת פְּנֵי יְקֹזק אֱלֹהִיד בַּמָּקוֹם אֲשֶׁר יִבְחָר בַּחֲג
הַמִּצּוֹת וּבַחֲג הַשְּׁבָעוֹת וּבַחֲג הַסִּכּוֹת וְלֹא יֵרָאֶה אֶת פְּנֵי יְקֹזק רִיקָם¹:

The act of seeing can be understood in two primary ways – (1) Physically – i.e., taking note of something physical (2) Intellectually: Understanding an idea or concept.

Interestingly, it is this second definition that makes us humans special. That is, even a computer can “see” physically. An autonomous vehicle can “see” – i.e., it can identify objects through image processing and react accordingly. But it is the deeper “seeing” – the seeing “in the mind’s eye” that makes us human. This ability to see in our mind is known as consciousness (todaah), and while I said it is unique to man, it should be noted that it is available to some animals in a more muted form. Philosophers explain that animals have what is called “first order consciousness” (todaah miSeder Rishon)– they can think about some *thing*, they are aware of the world without being aware of themselves. But humans have what is called: “second order consciousness” (todaah miSeder Sheni)– we are aware of ourselves, we have the ability not only to think about some *thing*, we can think about thinking.

This capacity of second order consciousness is critical to our humanity. It allows us to self-reflect (hitbonenut atzmit). Interestingly, this is precisely what we need to do this coming month of Elul – as the Tur (quoting Rosh) & Shul”A explain:

טור אורח חיים הלכות ראש השנה סימן תקפא
תניא בפרקי ר”א בר”ח אלול אמר הקדוש ברוך הוא למשה עלה אלי ההרה שאז עלה לקבל לוחות
אחרונות והעבירו שופר במחנה משה עלה להר שלא יטעו עוד אחר ע”ג והקב”ה נתעלה באותו
שופר שנאמר (תהלים מ”ז) עלה אלהים בתרועה וגוי לכן התקינו חז”ל שיהו תוקעין בר”ח
אלול בכל שנה ושנה וכל החדש כדי להזהיר ישראל שיעשו תשובה שנאמר (עמוס ג)
אם יתקע שופר בעיר וגוי²

¹ Found also in Ex. where many commentators bring their thoughts:

שמות פרשת משפטים פרק כג פסוק (יז) שְׁלוֹשׁ פְּעָמִים בְּשָׁנָה יֵרָאֶה כָּל זְכוּרָד אֶל פְּנֵי הָאֱדוֹן יְקֹזק:
² **שׁוֹיַע א”ח תקפא:א** נוהגים לקום באשמורת לומר סליחות ותחנונים מראש חדש אלול ואילך עד יום הכפורים.

Now, returning to the verse that opens the parsha, “see” is clearly used in the way of understanding a concept – the blessings (and curses) that are the result of one’s following (or not) the purposeful life of Torah and Mitzvot.

דברים פרשת ראה פרק יא פסוק כז - כח

(כז) אֶת הַבְּרָכָה אֲשֶׁר תִּשְׁמְעוּ אֶל מִצְוֹת יְקֹנֶק אֱלֹהֵיכֶם אֲשֶׁר אֶנְכִי מְצַוֶּה אֶתְכֶם הַיּוֹם :
(כח) וְהִקְלָלָה אִם לֹא תִשְׁמְעוּ אֶל מִצְוֹת יְקֹנֶק אֱלֹהֵיכֶם

So this is something neither machines or animals could conceive. [As YNH notes, the chimpanzee cannot imagine really anything. It sees a banana, it eats; it sees a lion, it runs].³ If you want to “bless”/reward an animal you give it a physical object, if you want to “curse”/punish an animal you give it a physical penalty. Not so a human being. God here is blessing us, not with the physical but the metaphysical. He is blessing us with purpose. (Similarly the curse is purposelessness).⁴

But what about the final verse of the parsha? “Three times in a year shall all thy males appear before the LORD thy God in the place which He shall choose...” (Dev. 16:16)

(טז) שְׁלוֹשׁ פְּעָמִים בַּשָּׁנָה יֵרָאֶה כָּל זָכוֹרְךָ אֶת פְּנֵי יְקֹנֶק אֱלֹהֶיךָ בַּמָּקוֹם אֲשֶׁר יִבְחַר

We must show ourselves, we must be seen, in the Temple. The simplest meaning is the *physical* one – that is, we are to be seen by God – i.e., as being present in His house. But is God really interested in seeing our physical being? Does He need to simply see us in attendance? Surely there must be something deeper.

Interestingly, the Talmud explains that text is to be understood in two ways, “Yir'eh [he will see], Yera'eh [he will be seen]” – As he [the pilgrim] comes “to see” [God], so too he [the pilgrim] comes “to be seen” by God.⁵

תלמוד בבלי מסכת חגיגה דף ב עמוד א

דתניא, יוחנן בן דהבאי אומר משום רבי יהודה : סומא באחת מעיניו פטור מן הראייה, שנאמר **יֵרָאֶה יֵרָאֶה -** כדרך שבא לראות כך בא ליראות, מה לראות בשתי עיניו - אף ליראות בשתי עיניו.

³ Though, interestingly, Penrose (Emperor’s New Mind) tells of a chimpanzee who figured out how to take a box as a stool in order to reach a banana. So it would seem there is some simple level of imagination at work – but this can in no way be compared to the spiritual goals that can motivate humans.

⁴ See my shiur: <http://www.divreinavon.com/shiurim/EvalGerizimStand.pdf>

חברותא מסכת חגיגה דף ב עמוד א

והמילה הזאת, ללא מסורת הניקוד, היא נקראת “יֵרָאֶה” [בחיריק], שמשמעה, שיבוא האדם לעזרה, ויראה שם את השכינה. אך לפי מסורת הניקוד אנו קוראים אותה “יֵרָאֶה” [בצירי], שמשמעה, אדם צריך להביא את עצמו לעזרה, כדי ששם הוא יֵרָאֶה על ידי השכינה. ושניהם נדרשים, ללמדך : כדרך שבא הקדוש ברוך הוא לראות[ך] [והיינו “יֵרָאֶה” כמשמעות מסורת הניקוד, שהאדם בא להראות על ידי הקדוש ברוך הוא], כך הקדוש ברוך הוא בא ליראות על ידך, בראייתך אותו [והיינו “יֵרָאֶה”, כמשמעות המקרא, בלי מסורת הניקוד]. מה “לראות[ך]” [“יֵרָאֶה”] הוא כביכול בשתי עיניו של הקדוש ברוך הוא, שהיא ראייה מושלמת - אף ליראות מן האדם, בשתי עיניו של האדם שבא לראות.

So if we are “to see God,” who is by definition not physical, clearly the seeing is not physical but much deeper. This “seeing” of God, then, would suggest that we are to gain an appreciation of God’s presence, or perhaps experience a spiritual elevation from being in this place so highly charged with divinity. Similarly, when we are “to be seen” by God, He is to take note of our spiritual standing. But this sounds like judgement which doesn’t easily fit in the context of coming to rejoice during the festivals of which the verse speaks.

RSRH helps with a novel interpretation:

רש"ר הירש שמות פרשת משפטים פרק כג פסוק יז
יְרָאָה. בביאור המלה הזאת ביטאו חז"ל דבר חכמה עמוקה: "יִרְאָה יִרְאָה - כדרך שבא לראות, כך בא ליראות: מה לראות בשתי עיניו, אף ליראות בשתי עיניו" (חגיגה ב ע"א). צורת "יִרְאָה" נתפסת כאן לא רק כצורת נפעל - להיראות לפני ה' - אלא בעת ובעונה אחת כצורת התפעל - לראות את עצמו כמי שפני ה' אליו. והרי תכלית העלייה אל מקדש ה' איננה: להיראות לפני ה', אלא: לראות את עצמו כמי שעומד לפני ה', למען תחדור אל תודעתו אותה "הִירָאוֹת לפני ה'". ...

“The explanation which our Rabbis have given on this expression is indeed a deep one ... They take the form yeira’eh not to be only a passive from “to be seen by God,” but also to be reflexive “to see oneself looked at by God.” The real purpose of every attendance in the Temple of God is not to be seen by God, but to see oneself before the Presence of God, to bring to your mind that you are looked at by God.”

RSRH explains that the text calling for man to “be seen” by God is *not* to simply be physically present before God, but rather “to see oneself being seen by God”. It is really about personal reflection on where you are at in God’s creation, where you are at in fulfilling your role in creation.

The two seeings that the Gemara speaks of are really an expression of the two levels of consciousness – the first order consciousness “to see” another and the second order consciousness “to see” *oneself*!

Furthermore, the seeing at the beginning of the parsha and the seeing at the end are really one and the same. We are being told that we must utilize that special gift of our second order consciousness (todaah miseder sheini) that allows us to reflect on ourselves, on our being, on our purpose, toward realizing our purpose – that holy and exalted purpose which is nothing less than the fulfillment of creation through following God’s will. Again, that is the bracha:

כז) אֵת הַבְּרָכָה אֲשֶׁר תִּשְׁמְעוּ אֶל מִצְוֹת יְקֹנֶק אֱלֹהֵיכֶם

What is further interesting about this “seeing and being seen” in the parsha is it’s consonance with the power of the month of Elul as taught by the Alter Rebbi. The Rebbi used the well-known metaphor – “the king is in the field” – to explain that Elul is the time “to see and be seen.”

לקוטי תורה, בעל התניא, פרשת ראה דף לב - אני לדודי ודודי לי. ר"ת אלול. והענין כי באלול מתחיל בחיי אני לדודי דהיינו בחיי אתערותא דלתתא עד ר"ה ויוה"כ ... יובן ע"פ משל למלך שקודם בואו לעיר יוצאין אנשי העיר לקראתו ומקבלין פניו בשדה ואז רשאיין כל מי שרוצה לצאת להקביל פניו הוא מקבל את כולם בסבר פנים יפות ומראה פנים שוחקות לכולם.

Now, the Rebbi used the metaphor to explain how each individual could now have an audience with the King and request all of his needs for the coming year. I would like to add another layer to the meaning of the metaphor from our understanding of “to see and be seen” that RSRH taught. That is, we must use this being seen to self-reflect on our place in Gods kingdom, our place in creation, and assess how we can be better. By doing so, we get ready for the day when we really are seen by God in all our spiritual truth – the day of judgment – Rosh Hashana.

To close:

- let us appreciate that wonderful gift of our second order consciousness
- a gift that allows us to see and be seen as God would see us;
- let us reflect on the great blessing of a life of Torah and mitzvot
- and rededicate ourselves to this path, during this month of Elul,
- that we may be blessed with a year of health and fulfillment.